

Fre-se vell, deu ser això: trobar-se, cada dia, la batalla del desengany amb les nobles armes d'una nova il·lusió. Malgrat tot !

Veureu. Un dia vaig sentir a través de l'espai radiofònic De costa a costa aquesta explicació: "Ja sabeu una cosa més. Quan els ocells canten, no és perquè estiguin contents, sinó per a demostrar el seu domini sobre l'entorn".

Ja veieu quin descobriment! Ara resulta que els savis del segle XX, després de demostrar-nos que la lluna no mira els enamorats amb ulls bondadosos ni pot dir a les monges sardanistes, l'encoratjador: " Balleu, balleu!", ens declaren, descaradament, que el rossinyol, per exemple, no canta d'alegria sino d'orgull. Caldrà canviar el Romancer català perquè ja no es pot sostenir que:

"Lo rossinyol a la primavera canta, s'alegra i fa el niu tot sol..."

Jo, la veritat, com que no sóc científic, no els ho podré pas desmentir, però penso que aquests descobriments, si són veritat, no ens faran pas gaire més feliços. Aquest dels ocells m'ha fet rumiar molt i m'atreveixo a oferir-vos el resultat d'algunes de les meves reflexions.

Si en altre temps va ser volèmica la disjuntiva de : la fe o la ciència, ara sembla que posats a materialitzar-nos i racionalitzar-nos, l'home modern vol posar també en oposició la ciència i la poesia. La meva conclusió és que si hom accepta el risc de ser home, pot, si vol, acceptar i aconseguir una mica de fe, un tros de ciència i una engruna de poesia: tot depèn, em sembla, de la capacitat d'imaginació, d'esforç i d'humilitat de cadascú.

El que és ben cert, és que mai no arribarem a capir ni tota la fe, ni tota la ciència, ni tota la poesia. I que, una mica de cada cosa ajuda a suportar la vida, què caram !

La reflexió que jo em feia, anava, però, per un altre cantó. Com ho poden saber, els savis, que els ocells cantaires no tenen alegria i sí, l'afany de domini ?

Ja ha de ser ben complicat, tanmateix, això, oi? Almenys, quan Jesucrist deia que els ocells "nosembren ni seguen, però mengen", no calia gaire esforç als seus compatricis palestins ni ens el cal a nosaltres per a creure-ho, perquè aquesta veritat es veu d'una hora lluny. Ara, tot això dels sentiments dels pobres ocellets em

sembla molt més complicat i em sap greu que els avenços de la ciència els l'hagin fet carregar a ells.

Ja comprendreu que no m'atreveixi pas a durtar dels savis, més a més si ja us he dit que no em compto entre aquests feliços mortals que es poden dedicar a la recerca de nous descobriments, atrefegat com estic, com tants d'altres humans, a buscar-me el pa de cada dia i la hipoteca de cada trimestre...

El que m'agradaria, però, és dir a la gent que ens comuniquen aquestes veritats que no s'hi encaparrin massa.

Si el "món feliç" ha de ser aquell en el que les emocions ens han de ser vedades perquè la ciència ja ho expliqui tot, jo, en el fons, prefereixo anar descobrint les coses amb el meu propi esforç mentre vagi deixant sempre un marge a la imaginació, a la metàfora, a la poesia. Potser perquè sóc d'aquells benaurats que encara vam tenir, d'infants, una mica de "Reis" (a pàgès ses Majestats no s'hi entretenien pas gaire), però que no vaig carregar-me cap'trauma quan vaig ser informat que els diners escassos dels meus pares s'havien transformat en il·lusió per a mí durant uns anys.

A les vernedes d'estiu

<p>els refilets dels rossins, nyols m'encanten molt: no sé si ells <u>tenen</u> <u>alegria</u> a ni m'importa massa. Per ara, ja en tinc prou amb l'alegria que em proporcionen a mi.</p> <p>Ja fa temps, quan encara les ciències no havien avançat tant, vaig sostenir un diàleg amb un rossinyol per dema-</p>	<p>nar-li les seves raons: "I tu, vinga saltar del goig a l'alegria, / flautista de la nit i clarinet del dia! / No ho veus que no vas bé? Si tot el món t'ho diu! / - Si tinc companya i fills al cim de verda escala / i avui cap esparver no m'ha arribat a l'ala, / per què no refilar, joiós, vetllant el niu?".</p>	<p>Ara, malgrat tot, segueixo desitjant que la fe, la ciència i la poesia ens vagin acompanyant a tots. Mal que ens siguin donades amb comptagotes!</p> <p>Lluís Badia i Torras.</p>
---	---	--

<p><u>ARQUEOLOGIA.</u> (ve de la pag. nº 11).</p> <p>als per a mantenir sobretot líquids, va fer aparèixer la tècnica de la terrissa, la qual hem trobat amb bastant quantitat en les coves ja citades i en petits fragments a l'exterior.</p> <p>Al Neolític Mij es desenvolupa a Tavertet el màxim esplendor d'aquesta cultura i en especial la fabricació de ceràmica. Així doncs hem trobat a la cova de Can Feló fragments de terrissa (veure fig. 1), que els paral·lels més propers els trobem a la Cova de les Grioterres, a l'altra banda del riu Ter, però tret d'aquestes dues localitzacions, ens hem d'anar a la Bauma de Montboló, al Pirineu Rossellonès, la qual va ésser estudiada per Jean Guilaine i que els hi donà una antigüetat per datació amb Carbó 14 de 4.500 anys a. C.</p> <p>Els objectes i atuells més característics d'aquesta cultura, encara que no tots els esmentats, ens han aparegut per ara a les prospeccions fetes a Tavertet. Els estris més comuns són:</p> <p>De pedra: Sílex: ganivets, puntes de sageta amb peduncle i d'altres amb retoc bifacial, nuclis i micro-</p>	<p>lits.</p> <p>Basalt: Destrals grans i petites ben polides de formes triangulars o trapézoidals a vegades picades pel seu ús.</p> <p>Calisses: Colarets de peces discoidals.</p> <p>Calaita: Collars de peces discoidals de colors verdosos, penjolls.</p> <p>D'os: Punyals, punxons, espatules, etc.</p> <p>De closques de molusc: Valves perforades per penjolls o buidades per braçallets.</p> <p>Metall: Pràcticament no se'n troba. Algunes puntes de sageta de coure batut.</p> <p>Ceràmica: Llisa i brunyida les peces grosses, d'altres més petites carenades, ben brunyides amb petites nanses. Formes ovoides.</p> <p>JORDI MOR i BENEDITO Col.laborador de l'INSTITUT DE PREHISTORIA I ARQUEOLOGIA DE BARCELONA. Museu Arqueològic de Barcelona.</p> <p>(Continuara)</p>
---	---

<p>NOTICIARI BREU</p> <p>El dia 31 d'octubre es va fer el lliurament de premis del 1r. Concurs literari convocat pels CINGLES.</p> <p>L'acte va tenir lloc al Casal d'Esbarjo i cultura. Com a complement es</p>	<p>va estrenar l'audio-visual d'en Jordi Sanglas "Un dia de maig a Tavertet", i es van projectar algunes pel·lícules també de Tavertet. L'assistència va ésser nombrosa, el local era ple de gom a gom. A la sortida es va continuar la festa amb una castanyada a la plaça</p>	<p>Major, amb coca i moscatell per a tot-hom.</p> <p>A l'equip dels CINGLES ens plau de comunicar-vos que estem gestionant de la Generalitat de Catalunya la concessió d'una subvenció per a la revista. Esperem que tot vagi bé i l'obtinguem.</p>
---	---	---